

indrer mig nu noget over, at netop den ærede Ordfører kunde fremkomme med en saadan Signelse; thi det er ikke sædvanligt, at han bruger Signelser, der halte saa meget, eller rettere slet ikke passe. Ja, dersom den ærede Ordfører istedetfor Urtekammeren havde nævnt en Forbrugsforening, hvor Forbrugerne selv vælge Bestyrelsen, det vil sige, de Mænd, som besørge Indkjøbene, saa var det noget Andet, saa kunde det maaste have passet. Men en Urtekammer og hans Varer kunne ikke saaledes sammenlignes med en Sparekasse og dens Penge. Saa talte den ærede Ordfører om at begrænse Friheden. - Jeg tænkte ved mig selv, da han sagde det: Det Udtryk har han vist laant, for det har man hørt saa megen Tale om, under Frihedens Udvikling i de mange Aar: for megen Frihed, Frihed nok o. s. v. Men alle disse Ting har jeg netop ikke fra min Side villet komme ind paa. Jeg vil blot have, at Ordet Frihed skal staa nøgent uden disse Tillæg. En lovbunden Frihed vil jeg gjerne have. Det, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa med Hensyn til Inspektøren, at han ikke fik Noget at bestille, gav et andet æret Medlem Leilighed til nærmere at svare paa; det skal jeg altsaa ikke videre opholde mig ved. - Dersom den ærede Formand vil tillade mig det, vilde jeg gjerne citere et Par Ord af Sparekassekommissionens Betænkning — det er kun et Par Linier —, som netop slutte sig til, hvad jeg har udtalt, skjøndt Kommissionen er kommen til et Resultat i denne Sag, som jeg ikke forstaa efter den Begrundelse, den har anført. Den siger: „Da det imidlertid maa indrømmes, at ved en stor Mængde Kasser, især paa Landet, er allerede nu den Maade, hvorpaa Bestyrelsesvalgene foregaa, tilstrækkelig betryggende, idet Kassens Garantier foretages Valget, saa har man troet, at der burde gives en saadan Ordning Leilighed til at forblive bestaaende“; et andet Sted: „Overalt, hvor saaledes Valget af Bestyrelsen allerede er ordnet paa en hensigtsmæssig Maade, bør denne blive bestaaende“, og endelig udtales til Slutning: „Den Udsigt, der herved er given Sparekasserne til, at de, naar Valget er ordnet paa en hensigtsmæssig Maade, kunne faae Tilladelse til at foretage dette“ — der kommer man ind paa Tilladelsen til at fortsætte, og det har det ærede Udvalg ikke Noget imod — „har man ment, indeholdt en stærk Opfordring for Sparekasserne til forinden Lovens Emanation eller senere at ordne deres Bestyrelsesforhold saaledes, at Indenrigsministeriet kan forventes at ville overlade dem selv Valget.“ Man havde nemlig foreslaaet, at Valget skulde foretages paa en anden Maade, og det har særlig været af Hensyn til de Sparekasser, hvor Valg ved Selvsupplering har fundet Sted. Kommissionen har altsaa erkendt, at, hvor Bestyrelsen vælges af Ind-

laanerne, Sparerne, Interessenterne, Garantierne osv., bør det have sit Forblivende ved det Bestaaende, og at den vil anse det for heldigt, at der forinden Lovens Emanation bliver foretaget Valg paa den Maade ved de Sparekasser, hvor dette ikke tidligere har fundet Sted. Det er det Samme, som jeg har tilfigtet ved mit Forslag, og jeg beder ærede Medlemmer om at overveie og komme til Erkendelse af, at det maa være det eneste Rigtige at komme til, at ved enhver solid Sparekasse foretages Bestyrelsesvalget paa det Grundlag. Det er dette, jeg mener, vi skulle pege paa og opfordre alle Sparekasser til, at de inden Lovens Ikrafttræden komme til at staa paa det eneste fornuftige, sunde og rigtige Grundlag. Det skulde vor Sparekasselov være en Spore til. Jeg fandt ikke Flertallets Forslag tilstrækkeligt, og derfor er det, jeg har stillet mit som mere betegnende i den Retning. — Det var saa det, jeg havde at sige. Jeg kunde gjerne slutte med et Par Ord til Berømmelse for den ærede Ordfører, men det har andre ærede Medlemmer besørget, og jeg skal blot tilføie, at det skulde glæde mig, om man paa ret mange Omraader vilde finde hans Virksomhed anerkendelsesværdig.

Svar: Jeg var ikke saa heldig at være tilstede i forrige Møde, da et af mig stillet Forslag blev angrebet fra forskellige Sider; men jeg har haat det selv, at Rigsdagstidenden er kommen til at foreligge trykt, saaledes at jeg vil være istand til at bevare de Indvendinger, man er fremkommen med. Forinden jeg gjør det, skal jeg endnu engang tillade mig indtrængende at opfordre det ærede Thing til at vedtage det Forslag, som er stillet af den ærede sidste Aaler (Saastrup), som gaar ud paa, at en Mængde mindre Sparekasser, der fra alle Sider erkendes for at være særlig velfunderede og bestyrede, holdes udenfor Sparekassensinspektionens Virksomhed. Disse smaa Sparekasser kunne egentlig snarere kaldes Sparebøsser end Sparekasser; thi de ere saa smaa, at i saa af dem overstiger den aarlige Omsætning 5,000 Kr. Man kan være ganske rolig for, at disse smaa Sparebøsser, som Folk have indbyrdes i et Sogn, skulle nok blive vel bestyrede, uden at man behøver at komme til dem med en Kontrol fra Kjøbenhavn. Det kan gjerne være, at det Kriterium, som det ærede Medlem stiller i sit Forslag som afgjørende, at nemlig Bestyrelsen er valgt af Interessenterne, ikke er saa træffende, som det kunde være. Det kan være, at det vilde være rigtigere at fastsætte en vis Sum i aarlig Omsætning, som skulde være det afgjørende for at kunne unddrage sig Centralinspektionen; men jeg tror paa den anden Side, at, som Forslaget foreligger, kan det meget vel vedtages. — De Ind-